

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. I.**, bytem K., zastoupeného: JUDr. Josefem Kašparem, advokátem, se sídlem Jáchymovská 27/114, 360 01 Karlovy Vary, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 17.9.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 22.7.2013 č.j. X o starobní důchod a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31.12.2014 č. j. 16Ad 97/2013-79,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 22.7.2013 č.j. X z důvodu nesouhlasu s ním, neboť dle něho je rozhodnutí nezákonné a je po obsahové stránce chybné, vychází z chybně zjištěného skutkového stavu věci, zejména spočívá na nesprávném právním posouzení věci a byl jím ukrácen na svých právech. Také namítal, že podmínka zaměstnání 10ti let v IAA kategorii je diskriminační, neboť znevýhodňuje pracovníky s vyšším pracovním nasazením oproti zaměstnancům, kteří v podzemí odpracovali potřebný počet směn v delším časovém období. Starobní důchod mu byl přiznán na základě rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona, ale nárok nebyl přiznán od správného data, neboť žalovaná vznik nároku nedovodila ze zákona a z nařízení vlády č. 363/2009 Sb., ale důchod přiznala od data, vztahujícího se k žádosti o odstranění tvrdosti zákona, tj. od 1.10.2012. Opakovaně poukazoval na skutečnost, že nárok na důchod mu vznikl

podle obecně závazných právních předpisů, když splnil všechny podmínky nařízení vlády č. 363/2009 Sb. (*vykonával zaměstnání v uranovém dole se stálým pracovištěm pod zemí v IAA kategorii od 5.4.1983 do 31.8.1992, kdy dosáhl nejvyšší přípustné expozice dne 29.8.1992; odpracoval 2.034 směn, tedy přesáhl požadavek 1.981 směn; nesplnil podmínku na přiznání starobního důchodu v 55 letech*) a dosáhl důchodového věku 58 let a 2 měsíce ke dni 23.6.2012, zatímco žalovaná je toho názoru, že uvedené nařízení vlády na něho nedopadá. Také bylo namítáno, že z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl jeho důchod stanoven a je přesvědčen, že do výpočtového základu nebyl zohledněn vyměřovací základ za rok 2012, ač pro takový postup není dán objektivní důvod. Závěrem bylo navrženo zrušení rozhodnutí ze dne 22.7.2013 pro nezákonnost a vrácení věci žalované, rovněž byla požadována náhrada nákladů řízení bez specifikace. (*K žalobě byla připojena mimo jiné i kopie napadeného rozhodnutí.*)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 22.7.2013 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 17.4.2013, jímž žalobci zamítla žádost o změnu výše starobního důchodu pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**). V obsáhlém odůvodnění rozhodnutí ze dne 22.7.2013 bylo zdůrazněno, že starobní důchod byl žalobci přiznán rozhodnutím ČSSZ ze dne 18.2.2013 ve výši 13.008,-Kč měsíčně od 1.10.2012 v souladu s pověřením ministra práce a sociálních věcí České republiky podle ust. § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle § 29 odst. 1, § 74 a § 56 odst. 1 písm. b) zákona, když mu nevznikl nárok na starobní důchod v souladu se zákonem, ale pouze za použití tvrdostní klauzule podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. a datum přiznání se stanovilo v souladu s pověřením uvedeného ministra vydaným ČSSZ pro účely aplikace této klauzule na první den kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž byla žádost o odstranění tvrdosti doručena (14.9.2012), tudíž na 1.10.2012. Dále bylo uvedeno, že žalobce dosáhne důchodového věku dle přílohy k zákonu v 63 letech a 2 měsících dne X, proto k datu 23.6.2012 důchodového věku nedosáhl, a tím mu nárok na starobní důchod podle § 28 a násl. zákona nevznikl. Žalovaná souhlasila s názorem žalobce, že dopad příslušných v rozhodnutí citovaných ustanovení je velmi tvrdý na některé ze skupin horníků, avšak právě z těchto důvodů je možné požádat o odstranění tvrdosti, což žalobce učinil, a přiznat starobní důchod bez splnění zákonných podmínek. Závěrem bylo také uvedeno, že odchýlný postup by znamenal neoprávněnou výhodu ve prospěch žalobce, která by vytvořila nedůvodný rozdíl ve skutkově obdobných případech, což by bylo v přímém rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.).*

*Žalovaná ve vyjádření k žalobě dne 11.10.2013 závěrem navrhla zamítnutí žaloby a uvedla mimo jiné, že na základě § 4 odst. 3 zák. č. 582/91 Sb. byla pověřena příkazem ministra práce a sociálních věcí č. 30/2006 (účinnost 25.11.2006) ve znění Dodatků (dále jen **Příkaz**), aby ve své působnosti odstraňovala některé tvrdosti, které by se vyskytly při provádění sociálního zabezpečení v oblasti důchodového pojištění. Nejedná se tedy o svévolný výklad právní normy žalovanou, jak uvádí žalobce. O žádostech o odstranění tvrdosti zákona je podle uvedeného pověření žalovaná oprávněna mj. rozhodovat případy, kdy důvodem nesplnění získání potřebné doby zaměstnání v I AA ktg. byly kromě tam uvedených důvodů důvody zdravotní. Rozšířeným výkladem a Dodatkem k cit. příkazu ministra dospělo*

MPSV (*ministerstvo práce a sociálních věcí*) k tomu, že se pro tyto účely zdravotními důvody rozumí důvody uvedené v § 37 odst. 1 písm. a) zákoníku práce ve znění do 31.12.1992, tedy i dosažení nejvyšší přípustné expozice v uranových i neuranových dolech, je i prominuta podmínka trvání zaměstnání I. prac. kategorie k 31.12.1992. Jedinou podmínkou pro aplikaci takto rozšířeného výkladu ve prospěch pojištěnců je pouze skutečnost, že starobní důchod dle rozšířeného výkladu je možno získat na základě žádosti o odstranění tvrdosti zákona a přiznat od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, do něhož spadá den doručení žádosti o odstranění tvrdosti zákona ČSSZ nebo MPSV (nejdříve od účinnosti rozšiřujícího výkladu - od 1.9.2008).

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 22.7.2013 bylo žalobci doručeno dne 29.7.2013 a obsah spisu odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované ze dne 11.10.2013.

Poté bez nařízení jednání za souhlasu žalobce i žalované (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, dále jen *s.ř.s.*) soud ve věci rozhodl dne 31.12.2014 tak, že rozsudkem zamítl žalobu (*výrok I.*) a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (*výrok II.*).

O kasační stížnosti žalobce ze dne 10.2.2015 podané proti uvedenému rozsudku ze dne 31.12.2014 *rozhodl Nejvyšší správní soud* (dále jen *NSS*) *rozsudkem č.j. 3 Ads 31/2015-26 dne 17.9.2015* tak, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 31.12.2014 č.j. 16Ad 97/2013-79 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že z rozhodnutí musí být zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené a závěru krajského soudu by měla předcházet analýza příslušných právních předpisů a srovnání jednotlivých výkladových metod, za současného respektování základních zásad práva sociálního zabezpečení; až poté by bylo možné rozhodnout, zda stěžovatel spadal pod osobní rozsah nařízení a zároveň zodpovědět otázku, zda byl starobní důchod přiznán od správného data. Postup krajského soudu uvedeným požadavkům neodpovídal a stěžejní problematiku ponechal zásadně bez odpovědi. NSS proto uzavřel, že napadený rozsudek je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť krajský soud nevypořádal všechny námitky žalobce. Nedůsledný přístup soudu způsobil, že se k věcným otázkám nemohl vyjádřit ani NSS a bude na krajském soudu, aby tento deficit odstranil. V dalším řízení bude nezbytné provést výklad předmětných právních předpisů a zjistit, zda žalobci vznikl nárok na starobní důchod až na základě žádosti o odstranění tvrdosti či dříve na základě důchodových předpisů. Krajský soud bude nejprve povinen zaměřit se na právní rozbor § 1 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. a rozhodnout, zda se nařízení na žalobce vztahuje. Podle výsledku tohoto posouzení bude možné následně určit, ke kterému dni vznikl nárok na starobní důchod a závěry konfrontovat s napadeným rozhodnutím. V souvislosti s tím bude nezbytné vysvětlit, jaké výkladové metody krajský soud upřednostnil a proč postupoval právě zvolenou cestou. Také bylo závěrem uvedeno, že o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§110 odst. 3 s. ř. s.).

V této věci se žalobce podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak opět na základě všech stejných shora zjištěných skutečností dospěl ke stejnému závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 22.7.2013 není důvodná s ohledem na následující.*

Žalobce totiž dosáhl přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku dle zákona toliko na základě podané žádosti ze dne 12.9.2012 (*ČSSZ doručena dne 14.9.2012*) o odstranění tvrdosti při provádění zákona ve věci přiznání starobního důchodu z I.AA uran podle Příkazu ministra č. 30/2006 a jeho Dodatků č. 1-7, kdy bylo žádosti vyhověno rozhodnutím žalované ze dne 18.2.2013 shora citovaným a starobní důchod mu byl přiznán od 1.10.2012 v souladu s uvedeným Příkazem, neboť *jej lze přiznat nejdříve od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, do něhož spadá den doručení žádosti ČSSZ nebo MPSV a den přiznání důchodu se považuje za den vzniku nároku na tento důchod.* Žalovaná se uvedeným Příkazem řídila, jak je její povinností, a žalobci přiznala od 1.10.2012 starobní důchod v souladu s Příkazem, proto pouze *tento den a žádný jiný je nutno považovat za den vzniku nároku žalobce na starobní důchod.*

Soud neshledal pochybení v postupu žalované, jež o žádosti žalobce ze dne 28.3.2013 o změnu data přiznání důchodu, kdy požadoval *přiznat starobní důchod od 23.6.2012*, a o přepočítání výše přiznaného důchodu, rozhodla dne 17.4.2013 a zamítla ji pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona, jelikož žalobci vznikl nárok na starobní důchod až 1.10.2012 pouze díky rozhodnutí ve smyslu § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. (*odstranění tvrdosti zákona*), tudíž nelze změnit datum přiznání tohoto důchodu, ač je žalobce přesvědčen o tom, že splňuje podmínky pro přiznání starobního důchodu již k datu 23.6.2012. Tento požadavek však není v souladu s platnou právní úpravou k rozhodnému datu, proto ČSSZ nepochybila, když námitky žalobce zamítla a dostatečně srozumitelným způsobem se s nimi vypořádala v odůvodnění rozhodnutí ze dne 22.7.2013 v takovém rozsahu, aby jej pochopil i laik, který jej hodlá pochopit. Soud se plně ztotožnil s obsahem s odůvodněním napadeného rozhodnutí i citovaného vyjádření žalované, protože plně odpovídají platné právní úpravě i jsou známy všem účastníkům tohoto řízení, proto na ně pro stručnost odkazuje. Jelikož soud nezjistil, že by žalovaná v této věci nepostupovala v souladu s příslušnými zákony, tj. zejména zákonem č. 155/1995 Sb. a uvedeným Příkazem i s jeho dodatky, ač je žalobce přesvědčen o opaku, neprokázal proto žalobce důvodnost žaloby. Záleželo totiž pouze na žalobci, kdy požádal o odstranění tvrdosti zákona, když doručení této žádosti správnímu orgánu bylo rozhodující skutečností v případě vyhovění pro stanovení data přiznání požadovaného starobního důchodu, což striktně vyplývá z Příkazu. Navíc toliko rozšiřujícím výkladem Příkazu bylo možno vyhovět žádosti žalobce, když splnění nejvyšší přípustné expozice je považováno za zdravotní důvod, pro který je i prominuta podmínka trvání zaměstnání I. prac. kategorie k 31.12.1992, jak ostatně uvedla i žalovaná. Důvodná není ani námitka žalobce, že mu do výpočtového základu nebyl zohledněn vyměřovací základ za rok 2012, ač pro takový postup není dán objektivní důvod, s ohledem na znění § 18 odst. 1 zákona, dle něhož *rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku, a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu, pokud se dále nestanoví jinak.* Z citace zákona tedy zcela jasně vyplývá, že jestliže byl žalobci přiznán

starobní důchod od 1.10.2012, pouze pro výpočet důchodu bylo vycházeno z jeho příjmů bezprostředně předcházejícího roku, tj. roku 2011, jímž končí období pro stanovení osobního vyměřovacího základu.

Ze všech zjištěných skutečností bylo žalovanou a následně i soudem shledáno, že skutkový stav velmi podrobně popsáný i žalobcem, nesplňuje podmínky stanovené zákonem a toliko rozhodnutím o odstranění tvrdosti zákona splnil žalobce podmínky pro přiznání požadovaného starobního důchodu, avšak až od 1.10.2012, jak rozhodla správně žalovaná v souladu se všemi příslušnými předpisy. Proto soud i v řízení po kasační stížnosti shledal podanou žalobu jako nedůvodnou, jelikož dle názoru soudu žalobce neprokázal pochybení žalované při vydání napadeného rozhodnutí a žalovaná zohlednila všechny rozhodné skutečnosti, které uvedla zejména do rozhodnutí ze dne 22.7.2013, s jehož odůvodněním se soud plně ztotožnil, neboť odpovídá plně nařízení vlády č. 363/2009 Sb. a dostatečným způsobem byl vysvětlen důvod zamítnutí podaných námitek proti rozhodnutí ze dne 17.4.2013.

Pokud by totiž nebylo vyhověno žádosti žalobce za použití institutu odstranění tvrdosti zákona, přičemž toliko na ministru práce a sociálních věcí záleží, jaké podmínky pro takový postup stanoví (*v této věci se jedná o Příkaz shora citovaný*), žalobci by starobní důchod nebyl přiznán ani od 1.10.2012, jelikož nesplnil zákonem stanovené podmínky. Je tudíž zcela zřejmé, že žalobci nevznikl nárok na starobní důchod od jím požadovaného data 23.6.2012, když před vydáním rozhodnutí ze dne 18.2.2013 o přiznání starobního důchodu od 1.10.2012 bylo nepochybně zjišťováno, zda žalobce splňuje či nikoli podmínky pro přiznání starobního důchodu, neboť v kladném případě by nebylo využito oprávnění uvedeného ministra pro vydání rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona, ale bylo by postupováno dle příslušných ustanovení zákona. Rozhodující také není, že z rozhodnutí ze dne 22.7.2013 žalobci není zřejmé, jakým způsobem byl starobní důchod stanoven, jelikož tímto rozhodnutím byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí ze dne 17.4.2013 o zamítnutí žádosti o změnu data přiznání starobního důchodu a jeho přepočít, proto nebyl dán důvod zabývat se způsobem výpočtu již přiznaného důchodu s ohledem na předmět řízení, když navíc žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 18.2.2013 o přiznání starobního důchodu od 1.10.2012 námitky nepodal, z čehož lze dovodit, že s rozhodnutím ve vydané podobě souhlasil. Soud se v této věci ztotožnil s ohledem na znění zákona s názorem žalované shora uvedenému, když bez rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona by žalobce neměl nárok na starobní důchod již od 1.10.2012, ale až od X, kdy dosáhne dle zákona důchodového věku 63 let a 2 měsíce.

Argumentace žalobce není relevantní, jelikož v jeho případě se nejedná o dávku neprávem nepřiznanou, neboť toliko rozhodnutím žalované ze dne 18.2.2013 č.j. 540 423 2449 na základě pověření ministra práce a sociálních věcí o odstranění tvrdosti zákona se žalobce dostal do okruhu osob, jímž vznikl nárok na starobní důchod dříve, než dosažením důchodového věku stanoveného zákonem (§ 32 a příloha k zákonu), který činí u žalobce 63 let a 2 měsíce, kterého dosáhne až 23.6.2017. Soud přezkoumal všechny rozhodné skutečnosti v této věci a nezjistil pochybení ze strany žalované, jak vyjádřil i v původním rozsudku ze dne 31.12.2014, ale zřejmě nevyjádřil dostatečně pregnantně důvody zamítnutí žaloby, i když nepochybně bylo zjevné, že ani k jinému závěru nelze dospět. Žalobce totiž skutečně

nesplňuje podmínky stanovené v nařízení vlády č. 363/2009 Sb., *o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993*, pro přiznání požadovaného starobního důchodu i přes výkon zaměstnání v preferované pracovní kategorii I. AA uran po uvedenou dobu do 31.8.1992, kdy překročil nejvyšší přípustnou expozici, i když je přesvědčen o opaku. Ze znění uvedeného nařízení vlády (§ 1) totiž jednoznačně vyplývá, že žalobce nárok na postup dle něho nesplňuje tím, že se má týkat těch horníků, kteří začnou vykonávat zaměstnání v I. AA kategorii před 1.1.1993, a dále toto zaměstnání po 1.1.1993 vykonávají, když tento výklad potvrzuje důvodová zpráva, v jejímž souladu je vyloučeno aplikovat ustanovení na ty horníky, kteří nebyli nijak dotčeni zákonným zrušením kategorií, neboť toto zaměstnání ukončili před 1.1.1993; pokud tak někdo ukončil zaměstnání před 1.1.1993 a přitom dosáhl potřebného počtu směn, což je i případ žalobce, nejedná se o adresáta této vyhlášky, jak ostatně uvedla i žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že při výkladu § 1 nařízení vlády postupovala v intencích zmocňovacího ustanovení § 107 odst. 2 zákona. S tímto závěrem se plně ztotožňuje i soud, který sice chápe pohnutky žalobce, ale předmětné nařízení vlády neshledal diskriminačním, jak namítal žalobce, jelikož diskriminace nespočívá v tom, že zrovna žalobce, stejně tak i jiní pojištěnci, stanovené podmínky nesplňují, když jiní pojištěnci je naopak splňují. Právě kvůli tomu, že žalobce nesplnil podmínky stanovené nařízením vlády, bylo rozhodnuto o odstranění tvrdosti zákona na základě jeho žádosti doručené ČSSZ dne 14.9.2012, čímž žalobci vznikl nárok na požadovaný důchod, ale tento nárok vznikl jedině a díky rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona, tudíž mu nelze přiznat starobní důchod od jím požadovaného data 23.6.2012, které předchází doručení předmětné žádosti ČSSZ a tedy i datu, od něhož lze dle Příkazu starobní důchod přiznat, tj. od 1.10.2012. Toliko vydáním rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona totiž došlo k tomu, že žalobce nesplnil dobu výkonu práce do 31.12.1992 jakoby ze zdravotních důvodů, čímž splnil podmínku danou nařízením vlády a vznikl mu nárok na přiznání a i výplatu starobního důchodu před dosažením důchodového věku dle zákona, když bez vydání předmětného rozhodnutí by žalobci přes jeho přesvědčení nárok na přiznání a výplatu starobního důchodu nevznikl, proto ani nelze přiznat předmětný důchod od dřívějšího data, než od něhož mu byl přiznán jedině a pouze rozhodnutím o odstranění tvrdosti.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu opětně zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, jelikož *napadené rozhodnutí žalované ze dne 22.7.2013 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, neboť žalobce neprokázal tvrzené pochybení žalované a žalovaná se i dostatečným způsobem vypořádala se všemi jeho námitkami proti rozhodnutí ze dne 17.4.2013, když s její argumentací se plně ztotožnil i soud, neboť je v souladu s platným zákonem a stejně tak i s uvedeným Příkazem.

Žalobce měl sice úspěch v řízení o jeho kasační stížnosti, kdy byl rozsudek zdejšího soudu ze dne 31.12.2014 zrušen rozsudkem NSS ze dne 17.9.2015 a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení, jak uvedeno shora, ale ve věci samé úspěch neměl a správný orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení ani v řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 27. října 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně